

Copyright © 2007 by H. B. Lin
Published by Libris Publishing
St. Paul, MN 55104 USA
First published in 1997

HENRY B. LIN

CE DEZVĂLUIE FAȚA TA

Secretele chinezești
ale citirii fețelor

Traducerea: Oana Negureanu

Capitolul 1. Scurt istoric al metodei chinezești de citire a feței	11
Capitolul 2. Principiile metodei chinezești de citire a feței	21
Capitolul 3. Structura feței din macroprospectivă	29
Capitolul 4. Cele douăsprezece palate	31
Capitolul 5. Simptomele principale	43
Capitolul 6. Rezumat #1	47
Capitolul 7. Culoarea	53
Capitolul 8. Urechile	57
Capitolul 9. Fruntea	67
Capitolul 10. Sprâncenele	77
Capitolul 11. Ochi	87
Capitolul 12. Nasul	107
Capitolul 13. Bornele	117
Capitolul 14. Gura sub-nazală	122
Capitolul 15. Gura	125
Capitolul 16. Dinții	131
Capitolul 17. Bărba	138
Capitolul 18. Părul și barba	141
Capitolul 19. Mâinile	144
Capitolul 20. Măști	147
Capitolul 21. Salutul	161
Capitolul 22. Salutul pentru citirea feței	166
Apexa A: Anatomia omului	169
Apexa B: Seta tradițională	174
Apexa C: Seta modernă	179
Glosar	181
Bibliografie	184

Redactor: Maria Păncescu
 Coperta: Adina Drag
 Tehnoredactare computerizată: Adina Drag

ISBN: 978-973-636-529-4

Distribuit de DAC REVOLUTION, Tel.: 0753-08 04 80,
 E-mail: tonomatulcucarti2012@yahoo.com,
www.tonomatul.ro; www.EdituraAntet.ro

CUPRINS

<i>Lista tabelelor</i>	4
<i>Cuvânt înainte de Richard Webster</i>	5
<i>Prefață</i>	7
Capitolul 1. Scurt istoric al metodei chinezești de citire a feței	13
Capitolul 2. Principiile metodei chinezești de citire a feței	21
Capitolul 3. Structura feței din macroperspectivă	29
Capitolul 4. Cele douăsprezece palate	34
Capitolul 5. Structura feței din microperspectivă	43
Capitolul 6. Cele cinci forme de bază ale fețelor	47
<i>Rezumat # 1: Formele de bază ale fețelor</i>	54
Capitolul 7. Culoarea și expresia feței	56
Capitolul 8. Urechile	67
Capitolul 9. Fruntea	77
<i>Rezumat # 2: Urechile și fruntea</i>	80
Capitolul 10. Sprâncenele	82
Capitolul 11. Ochii	91
<i>Rezumat # 3: Sprâncenele și ochii</i>	105
Capitolul 12. Nasul	107
Capitolul 13. Pomeții	117
<i>Rezumat # 4: Nasul și pomeții</i>	120
Capitolul 14. Cuta sub-nazală	122
Capitolul 15. Gura	125
Capitolul 16. Dinții	134
Capitolul 17. Bărbia	138
<i>Rezumat # 5: Dinții și bărbia</i>	143
Capitolul 18. Părul și barba	145
Capitolul 19. Alunițele	150
<i>Rezumat # 6: Părul, barba și alunițele</i>	154
Capitolul 20. Linile	156
Capitolul 21. Oasele	160
Capitolul 22. Sfaturi pentru citirea feței	165
<i>Anexa A: Asemănarea om-animal</i>	169
<i>Anexa B: Soția tradițională</i>	174
<i>Anexa C: Soțul tradițional</i>	179
<i>Glosar</i>	181
<i>Bibliografie</i>	184

Respect pentru oameni și cărți

Tabelul 2.1. Cele cinci elemente și corespondențele lor	24
Tabelul 8.1. Sumarul criteriilor pentru urechi	76
Tabelul 9.1. Sumarul criteriilor pentru frunte	79
Tabelul 10.1. Sumarul criteriilor pentru sprâncene	90
Tabelul 11.1. Sumarul criteriilor pentru ochi	104
Tabelul 12.1. Sumarul criteriilor pentru nas	116
Tabelul 13.1. Sumarul criteriilor pentru pomeți	119
Tabelul 14.1. Sumarul criteriilor pentru cuta sub-nazală	124
Tabelul 15.1. Sumarul criteriilor pentru gură	133
Tabelul 16.1. Sumarul criteriilor pentru dinți	137
Tabelul 17.1. Sumarul criteriilor pentru bărbie	142
Tabelul 18.1. Sumarul criteriilor pentru păr și barbă	149
Tabelul 21.1. Sumarul criteriilor pentru oase	164

CUVÂNT ÎNAINTE

Oamenii au fost dintotdeauna fascinați de fețe și de expresiile lor schimbătoare. Nu este deci de mirare că fizionomia, străvechea artă a citirii caracterului cuiva după înfățișarea exterioară, a apărut și s-a dezvoltat atât de mult. În China, arta citirii feței este cunoscută sub denumirea de *siang mien*, și era folosită pentru determinarea trecutului, prezentului și viitorului unei persoane.

Deși această artă a apărut pentru prima dată în China, este extrem de populară în întregul Orient Îndepărtat. Regele Solomon a remarcat că inima unui om este deschisă în fața ochilor unui înțelept. Și grecii antici au fost fascinați de fizionomie și au făcut legătura dintre diversele tipuri de fețe și diferite animale și caracteristicile lor. Aristotel era extrem de interesat de acest subiect, și de aceea s-a străduit să-i crească popularitatea în Occident. William Shakespeare cunoștea bine acest subiect, pentru că a făcut multe referiri interesante la față. De exemplu, în *Macbeth*, personajul Duncan spune: „Nu e artă mai mare decât să poți să descoperi cum lucrează mintea după cum s-arată fața”. Goethe a contribuit cu un capitol la cartea despre fizionomie scrisă de prietenul său, Johann Kaspar Lavater, cel care este în mare parte responsabil pentru renașterea interesului pentru acest subiect în Occidentul secolului nouăsprezece. Charles Darwin era fascinat de ceea ce numea „descoperirea minții după felul în care se arată corpul”. În perioada filmelor mute, expresiile faciale și gesturile trebuiau exagerate pentru ca publicul să înțeleagă ce anume se petrecea. Astfel interesul pentru acest subiect a crescut și mai mult. În China contemporană, se știe că atât Chiang Kai-shek cât și Mao Tse-tung s-au folosit de cititorii de fețe.

Chiar și noi, fie că suntem sau nu conștienți, citim în permanență expresiile faciale de câte ori privim spre cineva. Până și copiii foarte mici învață cu ușurință cum să interpreteze expresiile de pe fețele părinților, astfel încât noi toți continuăm să luăm decizii și pe baza a ceea ce putem citi pe chipurile celor din jur, pentru tot restul vieții. În mod obișnuit judecăm oamenii după expresiile faciale fără ca măcar să ne dăm seama c-o facem. Putem spune uneori că o persoană are „ochi alunecoși” sau „o față deschisă”. Atunci când declarăm așa ceva, înseamnă că, intuitiv, am citit fața acelei persoane.

S-a subliniat faptul că fețele noastre nu sunt altceva decât rezultatul eredității și, de aceea, este imposibilă determinarea caracterului doar printr-un simplu studiu al unui chip. Chiar și așa, ne naștem cu un nu-

măr de potențiale, inclusiv personalitatea și talentele, tot așa cum venim pe lume cu anumite trăsături faciale și fizice. În vreme ce trecem prin viață, aceste caracteristici innăscute devin tot mai vizibile pe fețele noastre. O prietenă de-a mea, fotograf de meserie, mi-a spus cât de mult îi place să fotografieze oamenii în vârstă, pentru că fețele lor arată caracterul. Desigur, fața oricui arată caracterul, dar este mult mai ușor să citești și să fotografiezi oamenii înaintați în vârstă. Pe o față se pot citi cu ușurință emoțiile, dar la fel de ușor se poate citi și caracterul de către oricine are puțină experiență în domeniul fizionomiei.

Henry Lin și-a petrecut întreaga viață cercetând și studiind străvechea artă chinezească de citire a feței. Există oameni din lumea întreagă care pot atesta talentul și acuratețea cu care el le-a citit pe fețe trecutul, prezentul și viitorul. Cunoștințele și entuziasmul său au reușit să readucă la viață arta citirii fețelor, și această carte este introducerea perfectă în acest subiect.

Dumneavoastră toți citiți oricum fețele oamenilor din jur, oriunde mergeți. Cu ajutorul acestei cărți veți putea să citiți chipurile celor din jur cu mai multă acuratețe, aflând astfel ceea ce-i motivează pe acești oameni. Ceea ce vă va ajuta foarte mult de-a lungul vieții.

Richard Webster

PREFAȚĂ

Fie că mă credeți sau nu, destinul este înscris pe fața dumneavoastră. Înfățișarea poate reprezenta realitatea. În China, de mii de ani măștrii în citirea fețelor s-au bazat pe înfățișarea exterioară a clienților lor, citindu-le structura, forma și trăsăturile faciale, pentru a le prezice cu acuratețe destinul în materie de bogăție, relații, carieră, sănătate, familie, călătorii și așa mai departe.

Într-adevăr, o față are mai multe de dezvăluit decât pare la prima vedere, inclusiv propriul dumneavoastră chip. De fapt, fața dumneavoastră nu este numai o parte a înfățișării exterioare, ci și un indicator semnificativ a ceea ce sunteți, ați fost și veți fi. Desigur, este firesc să priviți frumusețea ca pe ceva trecător, dar ar fi o mare greșală să considerați structurile faciale individuale și trăsăturile fețelor drept niște lucruri superficiale.

Pe fața dumneavoastră este înscrisă o întreagă lume secretă, plină de informații prețioase. Desigur, informațiile sunt scrise într-un limbaj special și este nevoie de o educație aparte pentru a-l putea decodifica. Până acum, doar foarte puțini oameni se puteau lăuda cu stăpânirea acestui limbaj, deși acesta există de mai bine de două mii de ani în China. Asta din cauză că arta citirii fețelor a fost considerată secretă și păzită cu strânsnicie de toți aceia care o stăpâneau.

Citirea feței este una dintre cele mai vechi profesii din China. Încă din zorii civilizației, chinezii au căutat constant sfaturi și îndrumări de la cititorii feței și de la alte genuri de prezicători care să-i ajute în luarea deciziilor importante în viață. Acest lucru se întâmpla cel mai adesea printre cei aflați la putere, în general împărații. Se crede că fiecare dintre noi s-a născut cu un destin controlat de agenți supranaturali și scris în diverse limbaje, toate misterioase, care au nevoie de un expert în decodificarea lor, ca să putem să ne folosim practic de el. Citirea feței, astrologia și chiromanția sunt cele trei limbaje principale în care este înscris destinul unei persoane.

Motivul pentru care oamenii au fost mereu obsedați de a-și cunoaște soarta nu este deloc greu de înțeles. Oameni fiind, este normal să fim curioși să știm ce anume ne așteaptă în viitor – și cu cât știm mai repede, cu atât mai bine. Această informație poate fi un ajutor neprețuit atunci când ne planificăm viețile din punct de vedere strategic, astfel încât să știm ce anume avem de făcut și când anume. Știind dinainte ce ne așteaptă, putem profita de o situație sau putem evita ceva neplăcut,

scutind astfel timp, energie și bani. De exemplu, dacă știți dinainte că în această viață nu veți avea parte de bogăție, puteți înceta să vă risipiți vremea și să faceți eforturi inutile, învățând cum să acceptați neplăcerile financiare cu mai mult calm, ba chiar și cu umor. Astfel veți putea să cheltuiți timpul, energia și puținii bani pe care-i aveți pe ceva mult mai potrivit, cum ar fi îngrijirea sănătății, sporirea cunoștințelor, sau evitarea oricăror jocuri de noroc sau la bursă. Ca un alt exemplu, dacă știți dinainte că nu v-ați născut ca să aveți succes în afaceri, dar puteți avansa ușor și repede într-o carieră militară, atunci vă va fi mult mai ușor să decideți la ce fel de școală să mergeți sau ce fel de locuri de muncă să vă căutați.

Este evident că există o forță supranaturală care ne determină cursul vieții din momentul nașterii. Desigur, este o mare dezamăgire faptul că oamenii nu se nasc egali – nu au aceleași talente, inteligență, fizic și, cel mai puțin, avere sau fericire familială, în pofida faptului că democrația susține contrariul. Astfel, unii oameni pot ajunge departe în carieră sau la nivelul relațiilor personale fără nici un efort aparent. Alții însă, nu reușesc să progreseze deloc în aceste domenii, cu toate eforturile depuse. În timpul unei anumite perioade de timp, cineva poate să muncească până la extenuare fără să obțină succesul mult dorit, pe când într-o altă perioadă, aceeași persoană poate obține ceea ce și dorește cu mult mai puțină muncă. Cu alte cuvinte, o persoană poate avea, și mai mult ca sigur a avut, un destin diferit în anumite perioade. De exemplu, Bill Clinton nu ar fi putut deveni președinte al Statelor Unite înainte de 1982, indiferent de cât de mult s-ar fi străduit, tot așa cum atunci nu ar fi avut parte de atâtea necazuri financiare, politice și personale înainte de 1998 așa cum are în prezent (toate astea din cauză că fruntea sa nu este tocmai favorabilă).

Acesta este destinul individual care ne influențează în anumite perioade și care este cunoscut drept „yun”, sau perioada chinezească de cinci ani în care se fac prezicerile. În vreme ce destinul se referă la norocul cuiva dintr-o viață întreagă, yun prezice soarta numai pe o perioadă limitată de cinci ani. În termenii citirii feței, conceptul de yun este reprezentat de trăsăturile faciale individuale, de culoarea și de spiritul unei fețe, în funcție de vârsta subiectului. Astfel, o persoană poate avea o frunte favorabilă, dar un nas teribil de nenorocos. Această informație facială spune că persoana respectivă a avut probabil o copilărie fericită, dar a avut parte de multe necazuri la maturitate.

S-a împământenit părerea că majoritatea comunistilor nu au credință în soartă sau în Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Mao Tse-tung (1893–1976), un mare conducător chinez, credea cu con-

vingere în destin. Obişnuia să arunce monede I Ching ca să poată lua mai ușor decizii de ordin strategic. Se mai spune că atunci când pleca în vizite în țară, îi plăcea să caute templele aflate pe înălțimile munților și acolo consulta prezicătorii, care trebuiau să-l ajute să-și rezolve problemele. Poate că următorul fapt ilustrează cel mai bine credința sa în destin. În timpul ultimilor săi ani de viață, prin 1970, lui Mao îi plăcea să le spună șefilor de state care veneau să-l viziteze următoarea zicătoare chinezească: „Când cineva ajunge la vârsta de șaptezeci și trei de ani, sau optzeci și patru, se va duce singur la Capul Iadului, chiar și fără să fi fost invitat”. Ca un fel de dovadă a intuiției sale, a murit la vârsta de optzeci și patru de ani (după calculul chinezesc tradițional, un om are deja un an atunci când se naște).

Nu numai oamenii, ca indivizi, au destine diferite, ci și națiunile sau grupurile etnice. De exemplu, nașterea lui Adolf Hitler a schimbat dramatic nu numai soarta națiunii germane, ci și a întregii lumi. Acest eveniment a fost prezis cu acuratețe de unii prezicători cu mult înainte de venirea lui la putere. Mult mai interesant este faptul că marii prezicători chinezi, cum ar fi Jiang Taigong, maestrul Zhu Geliang și Liu Ji, care au trăit cu mii de ani în urmă, au fost capabili să prezică cu acuratețe momentele și personajele-cheie responsabile pentru ridicarea sau căderea diferitelor dinastii care nici nu apăruseră pe vremea lor, spre marea uimire a generațiilor următoare. Aceste preziceri sunt bine documentate în cărțile scrise de Zhu Geliang, Liu Ji și Jiang Luwang (vezi *Bibliografia*). Citiți aceste cărți și veți descoperi surprinși cât de logic sunt preeterminate unele lucruri de forțele supranaturale ce există mai presus de puterea noastră de înțelegere.

Și atunci, cine este răspunzător de diferențele imense între destinele individuale? Motivele sunt multe și pot varia în funcție de evenimente, însă în ultimă instanță, diferența constă în ceea ce am făcut și cum ne-am comportat în viața anterioară. Chinezii antici credeau în reîncarnare, ceea ce înseamnă trecerea unui individ de la un ciclu al vieții la un altul. Ei credeau că majoritatea oamenilor se aflau în al doilea ciclu de viață. Această reîncarnare este controlată de Dumnezeu, care înregistrează cu grijă ceea ce facem într-un astfel de ciclu pentru a putea determina cum va fi următorul. Astfel, cine a făcut multe fapte bune și a dus o viață cum-pătată, morală, va avea parte numai de noroc în ciclul următor. Pe de altă parte, cei corupți sau lacomi, cei trândavi sau decadenti sunt destinați să fie pedepsiți cu ghinion în viața următoare. Acest concept se bazează pe gândirea chineză care spune că Dumnezeu are brațe mai lungi decât justiția.

Comparațiile sunt odioase, o știe o lume întreagă, dar câți dintre noi ne dăm seama că aceste comparații pot fi distructive și chiar pot împinge la sinucidere? Dacă stăm să comparăm ceea ce avem noi și ceea ce au alții, mult mai norocoși, nu facem altceva decât să ne expunem stresului, deprimării, îmbolnăvirii, morții premature și chiar sinuciderii. S-ar putea spune că poporul chinez cunoaște ceva mai bine vicisitudinile vieții. Confucius însuși a declarat solemn întregii lumi: „Este imposibil să fii virtuos fără să-ți cunoști viitorul“. El însuși este un bun exemplu de persoană virtuoasă. Deși apăsător de sărăcie, cu toate că ambițiile sale politice au fost adesea ridiculizate, Confucius a rămas mereu același înțelept cinstit, de un optimism de nezdrcinat. El le spunea astfel discipolilor săi: „Dacă bogăția poate fi atinsă prin mijloace la îndemâna oamenilor, atunci sunt gata să mă bag hamal la stăpân“. Ca un mare învățat să ajungă hamal era o mare degradare. Desigur, înțelesul ascuns în spatele declarației sale este acesta: bogăția este predeterminată de destin; toate eforturile de a-l schimba sunt inutile.

Ca elită conducătoare a societății chinezești, confucienii se bazau pe conceptul destinului ca să se ȳtească în timpul crizelor, ca să-i ajute să rezolve conflictele și ca să-i consoleze în fața dezamăgirilor vieții. Cu toate acestea, nu s-au resemnat cu totul în fața destinului. Ei considerau că viața trebuia privită prin prisma echilibrului dintre destinul predeterminat și puterea și inteligența oamenilor. Această atitudine este evidentă în învățătura confuciană: „Fă tot ce poți și lasă restul pe seama destinului“.

Dar, atunci, poate fi destinul cunoscut și prezis? Sigur că da, dar avem nevoie de anumite unelte, pentru că secretele destinului sunt scrise în limbaje speciale – limbajul palmei (chiromanția), limbajul zilei de naștere (astrologia/numerologia) și limbajul feței (citirea feței). Descifrarea secretelor destinului se numește „devinație“. Devinația chinezească folosește anumite instrumente pentru a determina forțele supranaturale să dezvăluie secretele din viețile oamenilor și pe cele ale naturii. Este o metodă importantă, prin care oamenii obțin îndrumare în privința a ceea ce au de făcut în perioadele tulburi, capătă încredere în momente de criză sau găsesc consolarea atunci când sunt loviți de ghinion.

Ca membru mai vechi în misterioasa familie a devinației chinezești, pot spune că citirea feței are o valoare unică în comparație cu celelalte metode de predicție, cum sunt astrologia, chiromanția sau numerologia. Marele avantaj al acestei metode constă în faptul că nu necesită cooperarea sau consimțământul subiectului care urmează a fi citit.

Fața reprezintă cea mai importantă parte a unei persoane (poate cu excepția celor care preferă să și-o acopere atunci când se află în public).

Atâta vreme cât fața este la vedere, un maestru al citirii fețelor va putea vedea prin această „fereastră“, ca apoi să spună totul despre această persoană și despre familia lui sau a ei.

În acest fel, citirea feței constituie un instrument foarte puternic și foarte convenabil pentru dezvăluirea secretelor destinului și ale personalității, fie că este vorba chiar de noi sau de oameni pe care nici nu-i cunoaștem. Cum lumea a devenit tot mai integrată, iar contactul cu ceilalți tot mai frecvent și mai important, arta devinației faciale poate deveni un ajutor de neprețuit în luarea deciziilor și în cadrul relațiilor interpersonale cu privire la angajare, promovare, legarea unor prietenii, găsirea unei soții sau a unui soț, sau în selectarea partenerilor de afaceri.

După cum veți afla din această carte, metoda chinezească de citire a feței ia în considerare toate aspectele unui chip – de la unele trăsături personale până la culoarea tenului, de la vârstă la locul nașterii, de la dimensiuni la spirit. Tocmai această evaluare combinată a tuturor factorilor menționați, vizibili sau invizibili, transformă citirea feței într-o artă în cel mai profund sens al cuvântului, ce necesită ani întregi de pregătire pentru a putea fi bine asimilată. Deci să nu vă așteptați să deveniți experți imediat. O parte din material poate fi ceva mai dificil de înțeles și de aplicat decât cealaltă. Aveți însă răbdare și continuați să practicați cele învățate.

Nu uitați că interpretările și destinele dezvăluite de trăsăturile faciale ne spun ce evenimente se pot petrece ori s-au și petrecut, dar nu sunt absolut inevitabile, așa cum poate să pară.

Este, de asemenea, important de reținut că trăsăturile sau culorile desemnate drept „normale“ sau „favorabile“ care sunt date în această carte se bazează pe normele culturii chineze. Cititorii de fețe moderni trebuie să țină cont de fundalul etnic al subiectului citit ca să determine ce culoare sau trăsătură este considerată normală pentru etnia respectivă. Este un subiect extrem de complicat, pe care nici o carte chinezească de citire a feței nu l-a discutat, și nici eu nu am făcut un studiu extensiv asupra lui. Toate căsătoriile mixte care au avut loc între membrii diferitelor etnii și rase nu fac altceva decât să sporească și mai mult complexitatea problemei. Singurul lucru cu care pot contribui în acest punct este să previn pe toți cititorii că toate concluziile trase aici sunt strict chinezești, drept care vor trebui făcute unele ajustări în funcție de etnia fiecărei persoane.

Procesul citirii feței se face în principiu în ordinea capitolelor din carte. Mai întâi veți învăța principiile și perspectivele cele mai importante care definesc și care ghidează cititorul feței, precum și o scurtătură pentru a obține pe loc o idee de principiu despre destinul cuiva. După

aceea veți progresa la a cunoaște trăsăturile faciale individuale, care sunt listate în ordine cronologică, începând cu primii ani de viață (urechile) și până la vârsta înaintată (oasele feței). Majoritatea capitolelor sunt ilustrate în așa fel încât să puteți vizualiza cât mai ușor trăsăturile specifice care au fost descrise. Nu uitați să căutați tabelul de referințe de la finele fiecărui capitol, care rezumă pe scurt criteriile pe care trebuie să le căutați la o anumită trăsătură. Veți găsi, de asemenea, tot felul de exemple de citire a fețelor unor personalități bine cunoscute în întreaga lume, care să vă ajute să vă aplicați cunoștințele acumulate și să le comparați cu propriile mele interpretări. Ultimul capitol este destinat unei liste de sfaturi convenabile, pe care ar fi bine să le rețineți pentru a practica această artă cu mai multă eficacitate.

Pentru cei interesați, există trei anexe ce conțin informații adiționale. În Anexa A se dezbate asemănarea dintre oameni și animale și cum această asemănare cu un anumit tip de animal poate indica destul subiectului studiat. Anexele B și C se concentrează asupra aspectelor tradiționale ale bărbaților și femeilor, detaliind anumite trăsături și caracteristici specifice pe care mulți chinezi le-au căutat la tovarășul de viață și încă le mai caută și acum.

Citirea fețelor poate fi o artă subiectivă, așa cum se întâmplă și cu toate celelalte genuri de artă. De aceea, diverși cititori pot trage concluzii diferite cu privire la soarta aceluiași subiect studiat. Dar tocmai de aceea o artă este artă.

Învățarea acestei străvechi arte chinezești reprezintă o provocare interesantă și plină de satisfacții. Scopul acestei cărți este să vă ajute să descifrați cu folos fețele, astfel încât să ajungeți la concluzii de valoare cu privire la destinul și norocul din propria viață și a celor din jur.

Henry B. Lin

CAPITOLUL 1

SCURT ISTORIC AL METODEI CHINEZEȘTI DE CITIRE A FEȚEI

Arta de a privi și de a interpreta trăsăturile faciale ale oamenilor și animalelor este considerată drept una dintre cele mai mari invenții ale chinezilor antici. Studiul caracteristicilor faciale ale oamenilor și legătura dintre ele și destin pot fi datate tocmai de la începutul civilizației chineze. Încă din primele consemnări istorice se spune că împăratul Yao, unul dintre primii conducători ai Chinei antice și cel de-al treilea succesor al Împăratului Galben (2697–2577 î.Ch.), avea niște sprâncene care străluceau precum curcubeul. Despre un alt împărat din aceeași perioadă, împăratul Yu, se zice că avea câte trei găuri în fiecare ureche. Regele Wen, întemeietorul dinastiei Zhou, se pare că avea patru sfârcuri la fiecare sân. Toate aceste trăsături neobișnuite au fost interpretate drept semne specifice împăraților. Împăratul Sun, succesorul împăratului Yao, s-a născut cu câte două pupile la fiecare ochi. Acest lucru a fost interpretat de fizionomia chinezească sau de citirea feței drept un semn sigur al Mesagerilor Cerului, adică cei care au primit misiunea de a conduce o țară chiar de la Dumnezeu. Astfel am aflat și de la Sima Qian, unul dintre cei mai mari istorici și scriitori ai Chinei antice, că și regele din Chu, care a trăit în secolul trei î.Ch., avea de asemenea pupile duble.

Inamicul politic al regelui din Chu era Liu Bang, fondatorul dinastiei Han (206 î.Ch.–220 d.Ch.). Liu posedea niște caracteristici faciale și corporale cu totul deosebite. Sima Qian a aflat că Liu avea nasul asemănător cu al unui dragon – înalt, drept, lung și cărnos – și avea șaptezeci și două de alunițe negre pe piciorul stâng. Pe vremea când Liu nu era altceva decât un om simplu, avea obiceiul să bea foarte mult, adesea într-un „bar” apropiat de casă. De fiecare dată când obișnuia să bea în timpul zilei se îmbăta și cădea în drum. În asemenea momente, proprietarul cârciumii putea vedea câte un dragon auriu pe cer, chiar deasupra lui Liu. În clipa în care Liu se trezea, dragonul dispărea. Acest lucru l-a convins pe proprietar că lui Liu îi era sortit să devină împărat, de aceea a și acționat repede și a aranjat imediat căsătoria dintre el și singura sa fiică, o fată foarte frumoasă. Pentru bietul Liu a fost o mare binecuvântare, căci altfel nu și-ar fi putut permite o soție, nicidecum una frumoasă.

La începutul Perioadei Statelor Războinice (481–221 î.Ch.), un nemuritor taoist cu porecla de Gui Gu-Tze, sau în traducere literală „Maestrul Strămtorii Demonului”, era faimos pentru talentul său la citirea fețelor. În zilele noastre Gui Gu-Tze este considerat părintele metodei de citire a feței.

Povestea spune că într-o zi Gui Gu-Tze a fost chemat de împăratul statului Qi ca să-i dea sfaturi cu privire la o expediție militară pe care o plănuise împotriva unui stat învecinat. Fără să-i dezvăluie lui Gui Gu-Tze nici un fel de detalii strategice, împăratul i-a cerut maestrului în arta citirii feței să prezică rezultatul campaniei pe care o pregătise. După ce l-a privit pe împărat câteva momente, Gui Gu-Tze l-a avertizat în privința unui pericol personal extrem de grav dacă războiul începea într-o săptămână, așa cum plănuise acesta. Împăratul însă era așa de lipsit de răbdare și stăpânit de dorința de a-l înfrunța pe dușmanul său, fiind convins de superioritatea forțelor sale, încât nu a ținut cont de sfatul cititorului de fețe. A pornit campania militară așa cum o programase. Rezultatul a fost înfrângerea dezastruoasă a armatei sale. În timpul luptelor, împăratul a fost lovit chiar în piept de o săgeată otrăvită și a murit o săptămână mai târziu.

Deși este cunoscut îndeobște drept părintele fizionomiei, Gui Gu-Tze nu a fost primul maestru al devinației faciale din China. Reputația i se datorează mai ales cărții pe care a scris-o, *Xiang Bian Wei Mang* sau, în traducere, „Analiza detaliată a feței”. Este prima carte clasică în arta citirii feței care mai există și azi. Îmi amintesc de momentul în care profesorul meu în citirea feței, chinez și el, m-a primit ca elev. Într-o ceremonie solemnă ne-am prosternat în fața altarului idolului lui Gui Gu-Tze ca introducere în subiectul foarte serios al fizionomiei. Este de asemenea interesant de observat că acest mare maestru al devinației feței a fost de asemenea și un profesor înzestrat și un filosof deosebit. A avut doi studenți faimoși – unul a devenit un mare general, în vreme ce al doilea a ajuns un cunoscut prim-ministru, Sun Bin, autorul cărții *Arta Războiului de Sun Bin*, care a devenit general și Pang Juan care, în cele din urmă a ajuns prim-ministru. Cei doi au fost printre cei mai buni studenți pe care i-a avut și mai târziu au devenit dușmani neîmpăcați din motive politice.

După Gui Gu-Tze, mulți alți maestri cititori ai fețelor au avut contribuții valoroase la știința fizionomiei. Dintre cei mai importanți sunt și Xu Fu din dinastia Han din partea vestică (202 î.Ch.–220 d.Ch.), care a scris *Xiang De Qi Di Wu* sau „Relația dintre moralitate și față”; Guo Linzhong care a scris *Devinația feței și cele cinci elemente*, plus Guan Chi și Zhang Zhongyuan, care au fost cititori de fețe celebri în Perioada Celor Trei Re-

gate (221–265 d.Ch.). Faimosul taoist nemuritor Lu Dongbin din dinastia Tang (618–907 d.Ch.) și-a pus amprenta asupra artei fizionomiei cu cartea sa, *Introducere în devinația feței*.

La începutul dinastiei Tang a existat un mare taoist pe nume Yuan Tiangang din Chendu, provincia Sichuan. Era faimos pentru măiestria cu care dezvăluia viitorul oamenilor luați ca indivizi, și chiar al unei întregi națiuni. Yuan este autorul cărții *Imagini dinspre trecut*, care este minunat încifrată (o carte scrisă mai mult în cimitituri, a cărei descifrare necesită un talent deosebit, deși, și așa, înțelesurile devin clare numai după ce evenimentele istorice la care face aluzie s-au petrecut deja) și care dezvăluie destinul Chinei încă din timpul dinastiei Tang (618–907 d.Ch.) și mult în viitor. Până în ziua de azi, toate prezicerile și descrierile privitoare la evenimentele majore petrecute în ultimele paisprezece secole s-au adevărit. În general predicțiile lui se axează asupra evenimentelor importante din China, dar a prezis ocazional și evenimente internaționale foarte însemnate. De exemplu, a prezis cu acuratețe uzurparea tronului de către cel de-al doilea fiu al împăratului Zhu Yuanzhang al dinastiei Ming, mutarea capitalei Ming de la Nanjing la Peking, China aflată sub conducerea manciurienilor și revoluția din 1911, care a dus la colapsul regimului manciurian.

Sau dezvoltat nenumărate legende cu privire la Yuan Tiangang. Una dintre acestea spune că Yuan Tiangang a fost invitat în casa lui Li Yuan, care era un general puternic stabilit în capitala provinciei Shanxi din nordul Chinei. Acesta cunoștea din auzite fama lui Yuan de maestru al citirii fețelor. După ce a comentat pe scurt fața lui Li Yuan, Yuan Tiangang s-a întors și l-a privit pe cel de-al doilea fiu al lui Li, Li Shimin, care, atunci, nu avea decât treisprezece ani. Yuan Tiangang i-a spus lui Li Yuan: „În înfățișarea lui Shimin se văd combinate trăsăturile dragonului cu cele ale phoenixului. Sunt sigur că va salva țara și națiunea chineză la vârsta de douăzeci de ani”. Câțiva ani după aceea, când a ajuns la vârsta de douăzeci de ani, Li Shimin a condus armata victorioasă care a cucerit întreaga țară. După ce și-a ucis cei doi frați, a succedat la tron și și-a denumit domnia Dinastia Tang.

După ce Li Shimin a devenit împărat, l-a invitat plin de entuziasm pe Yuan Tiangang să-i facă o vizită la palat. Printre sutele de concubine pe care le ținea împăratul, Yuan a fost impresionat în mod special de cea care avea „ochi de dragon și gât de phoenix”. Yuan i-a mărturisit în secret prietenului său că aceea femeie va conduce China într-o bună zi, și așa s-a și întâmplat. Această concubină nu era alta decât Wu Zetian (625–684 d.Ch.), care după moartea lui Li Shimin a devenit împărăteasă – singura femeie care a domnit în întreaga istorie a Chinei.

Într-o altă legendă se spune că atunci când Fan Xuanling nu era decât un om obișnuit, el și prietenul lui, Li Shensu, s-au dus să-l vadă pe Yuan pentru o citire a fețelor. Li era un om foarte arogant, care se prețuia pe sine și avea numai dispreț pentru ceilalți. Spre ciuda sa, Yuan a arătat spre el și i-a zis: „În cel mai fericit caz, vei ajunge un oficial de al șaselea rang. Va fi foarte dificil să obții al cincilea rang“. Auzind asemenea predicție, Li s-a arătat nemulțumit dar o vreme s-a abținut să comenteze. În cele din urmă n-a mai putut să se abțină și a întrebat: „Dar ce ai de zis despre domnul Fan?“ Yuan i-a răspuns: „Ei bine, acest domn va ajunge un oficial de frunte în țară. Dacă vrei cu adevărat să ajungi la al cincilea rang, acesta este omul de la care trebuie să ceri ajutor“. Așa cum a prezis Yuan, Fan Xuanling a devenit mai târziu un prim-ministru cunoscut, care i-a cerut împăratului să-i dea rangul al cincilea prietenului său, Li Shensu. Când petiția lui Fan a fost în cele din urmă aprobată de împărat, prietenul său Li murise de câteva luni.

În materie de literatură, probabil că cea mai mare influență asupra acestui aspect metafizic al culturii tradiționale chinezești a fost indusă de două nume: Chen Xiyi și Yuan Liuzhuan. Chen Xiyi era poreclit Ma Yi și a trăit în timpul dinastiei Song (960–1270 d.Ch.). Chen s-a născut cu o față frumoasă, dar cu niște oase ciudate în frunte. Atunci când s-a întâlnit cu un nemuritor taoist în munții Hua, taoistul a fost impresionat de înfațișarea lui Chen. De aceea, taoistul și-a spus că omul din fața lui urma să devină nemuritor sau împărat. Drept care s-a hotărât să-l învețe pe Chen cunoștințele secrete ale citirii fețelor. Atunci când Chen a ajuns la Luoyang, în centrul Chinei, a auzit că Zhao Kuanyin fondase o nouă dinastie denumită Song. Atunci le-a spus bucuroș prietenilor săi: „Lumea va fi de acum pacificată“. Apoi s-a întors în munții Hue și a devenit pustnic. Combinând învățăturile primite de la profesorul său cu propria sa experiență bogată în citirea fețelor, Chen a scris cartea devenită clasică, *Fizionomia divină a lui Ma Yi*.

Fizionomia divină a lui Ma Yi este de departe cea mai cunoscută și cea mai citită carte chinezească despre arta citirii fețelor; nu pentru că este prima operă în acest domeniu, ci pentru că este cea mai completă. Chen Xiyi descrie pe larg fiecare semnificație a fiecărei trăsături faciale în descrierea și prezicerea destinului. Cartea este bine organizată și ușor de urmărit, chiar și pentru cei care nu au nici un fel de cunoștințe despre acest subiect. Deci nu este de mirare că este cartea cea mai populară din China în materie de fizionomie. Lucrul cel mai semnificativ la această carte este faptul că la chipul uman s-a adăugat pentru prima oară și dimensiunea temporală. Ne spune unde anume să căutăm pe un chip informațiile referitoare la anumite perioade ale vieții subiectului.

Este aproape ca un fel de hartă a feței, care transformă citirea ei într-o artă bine sistematizată. De reținut este faptul că această carte nu acordă destulă atenție deosebirilor dintre fețele bărbătești și cele femeiești. Acest aspect se datorează în parte culturii tradiționale chinezești, care era complet axată asupra bărbaților. Când a fost scrisă această carte, femeile erau considerate niște apendice ale bărbaților, dependente de ei. Ilustrațiile din paginile ei sunt destul de neconcludente și de vagi ca să nu ajute cu adevărat cititorul. Părerea mea este că Chen nu a făcut un mare efort ca să învețe cum să deseneze fețe de oameni. Ținând cont de personalitatea sa retrasă și independentă, pentru el ar fi fost un efort prea mare să ceară ajutorul altcuiva.

Nu mult timp după aceea, Yuan Liuzhuan din dinastia Ming (1368–1644) a scris propria sa operă care a devenit clasică, *Fizionomia divină a lui Liuzhuan*, prima care s-a concentrat mai ales asupra descrierii femeilor și copiilor. Această carte a compensat deficiențele operei lui Chen, fiind de asemenea foarte bine structurată și foarte cunoscută de cei interesați de fizionomie. Ea a adus o contribuție majoră la teoria și practica citirii fețelor tocmai prin faptul că face o deosebire clară între chipurile de bărbați și femei. Cu ajutorul acestei cărți am ajuns să știm că deși suntem cu toții oameni și avem exact aceleași trăsături faciale, sexul pe care-l avem ne diferențiază – câteodată este vorba de o diferență majoră – la interpretarea anumitor trăsături ale feței. O altă contribuție însemnată a acestei cărți este reprezentată de studiul amănunțit al fețelor de copii, care sunt cu mult mai greu de citit și de diagnosticat, chiar numai din cauză că, de-a lungul vieții, acestea vor suferi nenumărate transformări. Lucrările apărute mai recent au adus unele modificări cărții lui Yuan, incorporând conținutul ei în al lor.

Prestigiul și popularitatea de care se bucură arta citirii fețelor poate deriva din faptul că mulți oficiali chinezi au fost ei înșiși practicanți serioși ai fizionomiei, mândri să-și arate talentul și cunoștințele în această disciplină. Marele general-învățat Zen Guofan din dinastia Qing (1644–1911) este un bun exemplu în acest sens. Numele lui Zen este extrem de cunoscut în China datorită realizărilor sale literare cu totul deosebite și, mai important, datorită înăbușirii cu succes a Revoltei Boxerilor de la mijlocul secolului optsprezece. Această rebeliune a durat mai bine de zece ani și s-a întins pe jumătate din teritoriul chinez. Ceea ce nu știe toată lumea este faptul că Zen Guofan a fost de asemenea un foarte bun cititor al fețelor. Se spune că într-o zi, studentul lui, Li Hongzhang, care mai târziu a devenit prim-ministru în dinastia Qing târzie, l-a invitat pe Zen în tabăra sa militară ca să-l ajute să ia deciziile strategice cu privire la personalul său. Zen s-a uitat la subordonații lui Li și apoi a făcut de-

scrieri și preziceri pline de acuratețe cu privire la personalitățile și destinele acestora. oameni și cărți.

În cartea sa, *Bing Jian*, Zen face un adevărat rezumat al artei citirii fețelor, bazat pe lunga sa experiență, cu personalul din subordine. Se spune că își baza deciziile cu privire la angajarea, promovarea sau concedierea subordonaților pe arta fizionomiei. Chiar a admis că o bună parte a succesului său militar se datora talentului său în citirea fețelor. Cu ajutorul acestei arte și-a ales cei mai buni soldați dintr-o mare mulțime de oameni, stabilindu-le funcțiile în conformitate cu personalitatea și talentul sau abilitățile acestora, astfel încât fiecare om putea fi folosit cu maximum de eficiență.

Un alt demnitar cunoscut al dinastiei Chin care a petrecut multă vreme studiind citirea fețelor a fost Tao Shu, generalul-guvernator al provinciilor Hunan și Hubei. Tao a făcut un pas mai departe în aplicarea artei devinației feței, bazându-se pe ea în alegerea partenerilor pentru o căsătorie. Cu o clarviziune și o intuiție deosebită l-a ales el însuși pe Hu Linyi ca ginere pe când Hu nu era decât un burlac sărac. Toți subordonații au râs de alegerea „prostească” a lui Tao, și deseori l-au pârât pe ginere pentru micile scăpări de comportament. Tao le-a răspuns întotdeauna cu același zâmbet: „Mai bine-l lăsăm pe Hu să se mai distreze puțin. Anul viitor va fi mult prea ocupat ca să mai aibă vreme de așa ceva”. În anul care a urmat a izbucnit Revolta Boxerilor, iar Hu a fost chemat de împărat, care l-a pus în fruntea unei armate pentru lupta contra rebelilor. A reușit cu atâta succes să înăbușe revolta, încât, doi ani mai târziu, împăratul l-a promovat în poziția de general-guvernator.

Tao Shu a propus de asemenea căsătoria dintre singurul său fiu și fiica lui Zuo Zhongtang, pe când Zuo nu era altceva decât un umil învățător de țară în provincia Hunan. Tao i-a propus această căsătorie după ce l-a văzut pe Zuo prima dată în timpul unei inspecții în acea zonă. Atunci când Zuo a refuzat umil această ofertă, spunând că nu ar fi o partidă bună din cauza diferenței de statut social și de avere, Tao a refuzat să-i accepte spusele și l-a încurajat: „Nu-ți mai face griji din această pricină. Viitorul tău este cu mult mai strălucitor decât al meu”. Ca pentru a confirma așteptările lui Tao și încrederea acestuia în el, Zuo Zhongtang s-a ridicat rapid la putere în timpul revoltei Boxerilor și, în cele din urmă, a devenit prim-ministru. Într-adevăr, chiar și acum, Zuo este considerat de mulți drept unul dintre cei mai străluciți generali și oameni de stat din istoria Chinei.

Un exemplu mai modern al cititului feței poate fi descoperit și la demnitarul asemenea lui Chiang Kai-shek. Se spune că Chiang a adoptat arta devinației faciale pentru a-l ajuta în deciziile strategice de ordin

personal. Mi s-a spus că în ajunul înfruntării militare decisive dintre Mao și Chiang din 1948, cunoscută și sub numele de „campania Huai Hai” din timpul războiului civil din China, Chiang Kai-shek a petrecut multe nopți de insomnie încercând să găsească pe cineva pentru postul de comandant responsabil pentru armata sa. Se aștepta la un atac din partea armatei lui Mao, condusă de Deng Xiaoping. În cele din urmă a avansat numele lui Liu Zhi, un general bine cunoscut pentru mediocritatea sa. Această decizie strategică venită din partea lui Chiang a surprins pe toată lumea. Când a fost întrebat care este rațiunea ascunsă în spatele numirii lui Liu, Chiang le-a mărturisit subordonaților apropiați că Liu avea o față favorabilă (lucru cu care și eu sunt de acord). Se pare că Chiang s-a bazat în totalitate pe arta citirii fețelor atunci când a luat această decizie cu privire la omul-cheie de care avea nevoie. A sperat că norocul individual al generalilor-cheie va înclina în mod favorabil balanța războiului și va fi de bun augur pentru regimul său.

Din nefericire, Chiang a avut dreptate numai parțial. Rezultatul campaniei Huai Hai s-a dovedit a fi un adevărat „Waterloo” pentru armata lui Chiang. De atunci încolo, regimul său a trebuit să lupte numai pentru a se apăra, de unde a urmat și colapsul rapid. Istoria însă sprijină decizia lui Chiang. Liu Zhi, omul pe care Chiang l-a ales spre uimirea tuturor drept comandant al armatei, a fost singurul din cei șase generali de frunte care conduceau campania naționalistă care a reușit să se întoarcă în siguranță de pe câmpul de luptă. Toți ceilalți cinci au fost fie uciși, fie s-au sinucis sau au fost capturați prizonieri. Nu mai este nici un fel de îndoială că există o oarecare legătură între destinele personale ale comandanților-cheie și rezultatul războiului, dar această legătură nu trebuie dusă la extrem. În fond, este vorba despre două lucruri diferite. Pentru o operațiune militară de magnitudinea campaniei Huai Hai, care în principiu a determinat soarta regimului Chiang, ar fi fost mai bine dacă s-ar fi făcut legătura între destinul lui Chiang și cel al generalilor săi cu rezultatul confruntării.

Din 1949, de când Chiang Kai-shek a fost înfrânt și izgonit pe insula Taiwan împreună cu simpatizanții săi, practica cititului fețelor a fost interzisă în China pentru mai bine de patru decenii. Mao Tse-tung a fost cel care a interzis-o, numind-o „superstiție feudală”, deși în viața particulară el însuși credea cu fermitate în această artă. Oricum, din 1990 cititul fețelor a revenit în actualitate. A început să fie studiat pe larg de intelectuali și de membri ai partidului și se practică frecvent pe la toate colțurile de stradă din orașele mari. Oameni din toate straturile sociale, inclusiv demnitari cu funcții mari în partid și generali ai armatei, și-au arătat interesul față de aceasta, deși nu pe față. Polițiștii mai intervin din

când în când în afacerile cititorilor de fețe. Câteodată alungă mulțimea clienților care se adună în stradă, iar alții iau banii scoși de cititori, dar nu sunt capabili să-i oprească. Această artă devine tot mai populară cu fiecare zi care trece.

Iată o dovadă a acestei popularități: unele companii din China, pentru a satisface curiozitatea angajaților și nevoia de a li se citi fețele, au deprins obiceiul de a angaja cititori de fețe ca o parte a primei de sfârșit de an. Guvernul preferă să pretindă că nu observă această practică a cititului fețelor. În special un cititor de fețe din Shanghai se bucură de afaceri înfloritoare de mai mulți ani, încă de când a prezis cu acuratețe ridicarea la putere a lui Jiang Zeming ca președinte al Chinei, imediat după căderea Guvernului pricinuită de mișcarea studentească din Piața Tiananmen din 1989.

În vreme ce multe schimbări dramatice au avut loc peste tot în lume de când cititul fețelor și-a făcut debutul pe pământul antic al Chinei, principiile fundamentale ale acestei arte au rămas neschimbate. Desigur, trebuie făcute modificări semnificative pentru analiza fețelor de femei. Este evident că femeile moderne nu mai sunt de acum dependente de soți sau de copii. Același gen de educație și în special mișcarea de eliberare a femeilor a creat oportunități fără precedent pentru reprezentantele acestui sex. În prezent, rareori realizările bărbaților nu pot fi atinse și de femei.

Nu mă îndoiesc însă că fascinantă artă de citire a fețelor va continua să joace un rol important în evenimentele politice, sociale, culturale și personale din China pentru o vreme îndelungată. De asemenea, cred că este o promisiune de viitor în procesul de alegere a personalului și a deciziilor de ordin strategic, atât în cadrul companiilor particulare, cât și în cadrul agențiilor guvernamentale din întreaga lume.

PRINCIPIILE METODEI CHINEZEȘTI DE CITIRE A FEȚEI

Citirea fețelor este o artă extrem de veche. De aceea, mulți oameni cred că derivă din I Ching, prima carte chinezească despre divinație și probabil cea mai veche carte din lume. I Ching sau „Cartea schimbărilor” a jucat un rol major în dezvoltarea gândirii filosofice chineze, iar astăzi este la fel de importantă ca întotdeauna. Putem spune însă că a jucat numai un rol minor în dezvoltarea citirii fețelor. I Ching ne-a învățat că universul este într-un constant proces de schimbare și, înțelegând natura și momentul acestor schimbări, putem profita mai bine de ele.

Totul pe această lume este supus schimbării. Nici măcar fețele noastre nu sunt scutite de această rigoare. Acest lucru s-a dovedit în schimbările pe care le suferă fețele noastre o dată cu înaintarea în vârstă. Pentru cineva care studiază metodele de divinație a feței, asemenea schimbări indică o cotitură a destinului. În afară de aceste schimbări naturale, statutul nostru moral și comportamentul pot declanșa de asemenea schimbări faciale. În fizionomia chineză, fața omului se schimbă o dată cu mintea acestuia. Cu alte cuvinte, faptele și intențiile bune aduc la suprafață schimbări pozitive ale destinului reflectate pe față, în vreme ce faptele rele și intențiile malițioase provoacă schimbări nefavorabile. Acest principiu al fizionomiei îi încurajează pe cei care nu s-au născut cu un destin prea bun sau cu o față bună. Chiar și cei care au fost dăruiți cu o față bună trebuie să păstreze în minte acest principiu, pentru că nimic nu este constant, mai ales norocul.

Există șapte principii de bază pe care trebuie să le înțelegem, înainte să determinăm ce anume face o față să fie bună sau nefavorabilă.

Principiul sistemului

Chipul omenesc este un sistem în sine, un sistem al informațiilor de viață, dacă vreți. Astfel, trăsăturile individuale sunt în relație unele cu altele și nu trebuie luate separat. Fiecare trăsătură în parte reprezintă un loc al feței ce trebuie studiat separat, cu mare atenție. Aceste interpretări separate trebuie apoi combinate pentru a atinge concluziile corecte despre destinul cuiva. Astfel, numai analiza sistematică a întregii fețe dezvăluie secretele destinului.